

DOSSIER JURISPRUDENTIE KIFID

**Uitspraak Geschillencommissie
Financiële Dienstverlening
Nr. 2024-0581, d.d. 8 juli 2024**

**Verzekeraar niet verplicht tot
premierestitutie met terugwerkende
kracht**

X is eigenaar van een auto. Omdat de auto voor langere tijd bij een garagebedrijf stond, heeft X in augustus 2023 het kenteken bij de RDW geschorst. Volgens X is zij zich er gedurende de schorsing niet van bewust geweest dat de verzekering al die tijd gewoon doorliep. Toen zij daar achter kwam, heeft zij in maart 2024 de verzekering beëindigd. Het verzoek van X om de premie in de periode tussen augustus 2023 en maart 2024 aan haar terug te betalen, is door de verzekeraar deels afgewezen. Want voor de aanvullende verzekeringen zoals de inzittendenverzekering en de pechhulpdiensten is de verzekeraar X wel tegemoet gekomen. Maar voor het deel van de premie, dat ziet op de WA en de Volledig Casco, voelt de verzekeraar hier niet voor. X legt daarom de vraag voor aan de geschillencommissie of de verzekeraar ook gehouden is om dat deel van de premie terug te betalen. De geschillencommissie beantwoordt deze vraag ontkennend. Want de verzekering bood namelijk ook dekking tijdens de schorsing toen de auto bij het garagebedrijf stond. De verzekeraar heeft gedurende deze periode dus risico gelopen en daarvoor is X als verzekeringnemer premie verschuldigd. De reeds door X betaalde premies mag de verzekeraar dus behouden. Hoewel dit volgens de geschillencommissie niet onredelijk is – de verzekeraar is immers al coulant geweest door een deel van de premie onverplicht wel terug te betalen – geeft zij aan de verzekeraar toch in

overweging om een eerder gedaan aanbod ter finale kwijting alsnog gestand te doen. Overigens gaat het beroep dat X deed op artikel 1 van de Grondwet in deze zaak niet op. In de eerste plaats niet omdat X niet aannemelijk heeft gemaakt dat de terugbetaling door de verzekeraar van de premie van een vriendin en haar ex-partner een 'gelijk geval' oplevert zoals in artikel 1 van de Grondwet staat. En in de tweede plaats niet omdat artikel 1 van de Grondwet vooral ziet op de publiekrechtelijke verhouding tussen de overheid en de burger. Dat is een andere verhouding dan de privaatrechtelijke verhouding tussen een verzekeringnemer en diens verzekeraar, aldus de geschillencommissie. De vordering van X wordt dus (via niet-bindend advies) afgewezen.

**Uitspraak Geschillencommissie
Financiële Dienstverlening
Nr. 2024-0623, d.d. 18 juli 2024**

**Het is aan consument om tijdens reis
aan opbergvereisten voor bagage te
voldoen**

X maakte begin 2024 een groepsreis door Nieuw-Zeeland. Tijdens de reis aldaar werd op enig moment de koffer van X gestolen uit een Toyotabusje van de reisorganisatie. De schade van X bedraagt ruim 900 euro. De reisverzekeraar van X weigert desverzocht om voor deze schade onder de reisverzekering van X dekking te verlenen, omdat X niet heeft voldaan aan de in de polisvoorwaarden omschreven opbergvereisten voor bagage. X legt deze weigering voor aan de geschillencommissie. Deze stelt voorop dat het uitgangspunt voor het antwoord op de dekkingsvraag gevonden moet worden in datgene wat partijen met

elkaar in de polisvoorwaarden hebben afgesproken. Uit de polisvoorwaarden volgt dat diefstal uit een motorrijtuig alleen gedekt is als de bagage uit het zicht lag en in de kofferbak was afgedekt met een rolhoes of hoedenplank. Vaststaat dat X zich niet aan deze verplichting heeft gehouden. Uit artikel 6:248 lid 2 BW volgt weliswaar dat een beroep op een polisbepaling naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar kan zijn. Maar X heeft volgens de geschillencommissie niet voldoende aangetoond dat hem een beroep op deze uitzonderingsbepaling toekomt. De geschillencommissie overweegt in dat verband dat het een verzekeraar vrijstaat om in de polisvoorwaarden zelf de grenzen te bepalen van de risico's waartegen hij wel en geen dekking wil verlenen. Nu de verzekeraar de eis heeft gesteld dat bagage die gestolen is uit een auto alleen vergoed wordt als ook aan de voorgeschreven opbergvereisten is voldaan, kan X niet volstaan met te stellen dat hij deelnemer was van een groepsreis en dus geen invloed had op de wijze waarop de bagage werd vervoerd. Een dergelijke omstandigheid maakt niet dat het onredelijk is dat de verzekeraar een beroep doet op deze bepaling. Dit geldt te meer nu de voorgeschreven opbergvereisten juist beogen het risico op diefstal te verkleinen. Het is volgens de geschillencommissie niet uit te sluiten dat de diefstal uit het Toyotabusje niet had plaatsgevonden als de bagage wél uit het zicht was opgeborgen. Kortom: de verzekeraar mag dekking afwijzen omdat X zelf heeft nagelaten de bagage te laten afdekken met een rolhoes of een hoedenplank. De vordering van X wordt daarmee (via bindend advies) afgewezen.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocatuur te Rotterdam.

